

BÊN ĐƯỜNG CHINH CHIẾN

KB Điền Đông Phương

Nội Tuyển

Sau khi có đủ những chứng cứ để khẳng định Phong là Việt Cộng đang hoạt động nội tuyển trong chi đoàn tôi, tôi rất buồn và tức giận!

Khi đến đơn vị tôi, Phong là tân binh, khi tôi biết được Phong là nội tuyển thì Phong đã là Hạ Sĩ. Phong thuộc lứa lớn tuổi, năm đó khoảng ngoài 30, nhìn sơ qua ai cũng thấy ngay Phong là con người chân chất thật thà. Tôi đã nâng đỡ Phong bằng cách cho Phong đi học một khóa Y Tá, mãn khóa Phong trở về làm y tá cho Chi Đoàn.

Sau mấy ngày suy nghĩ, hôm đó sau khi bố trí qua đêm gần chùa Cò ở Trà Cú, tôi gọi Phong đến nói chuyện. Chúng tôi đứng nói chuyện riêng với nhau, tôi nhìn Phong một lúc rồi nói thẳng "Tôi đã biết rõ anh là Việt Cộng nội tuyển!". Phong đứng nghiêm, cúi mặt nhìn xuống đất. "Tôi rất buồn vì thật sự tôi rất quý mến anh, anh thừa biết điều đó. Có phải anh là Việt Cộng không?". Phong lặng lẽ trả lời "Dạ phải!". Nghe xong tôi im lặng đứng nhìn Phong, cứ như thế tôi không nói thêm lời nào. Khoảng 5 phút sau, tôi chậm rãi nói: "Bây giờ tôi cho anh 2 lựa chọn, thứ nhất là ngày mai Chi Đoàn về hậu cứ, tôi sẽ cho anh nghỉ phép để anh về nhà và anh đừng trở lại Chi Đoàn nữa! Thứ hai là vì tôi rất quý mến anh, tôi chấp nhận giữ kín chuyện này, và để cho anh tiếp tục ở lại, với điều kiện là anh đừng làm bất cứ điều gì có hại đến Chi Đoàn. Tôi cho anh một đêm để suy nghĩ, ngày mai cho tôi biết anh chọn cách nào".

Hôm sau Phong nói với tôi là Phong xin được ở lại Chi Đoàn!

Khoảng một tuần sau, Chi Đoàn tôi đi hành quân vào vùng của Phong, xã Trung Ngãi (ở khoảng giữa quận Vũng Liêm và Càng Long thuộc tỉnh Vĩnh Long). Cũng như những vùng nông thôn mất an ninh khác, người dân ở đây không sống trong những vườn cây dọc hai bên

kinh rạch, mà họ dựng những căn nhà lá tạm ở giữa đồng trống, rải rác thành những khu xóm. Sau khi bố trí đơn vị vào giữa những khu xóm đó, xe tôi cũng bám vào một căn nhà nhỏ quen thuộc mà trước đó tôi đã nhiều lần ghé vào, để anh em nấu nướng cho bữa ăn trưa. Khi anh em trên xe tôi mở cửa hậu để đem nồi niêu xuống, thì Phong đi đến và chui vào trong xe tôi, ra dấu bảo tôi vào trong xe để Phong nói chuyện. Tôi bước xuống hỏi "Có chuyện gì đó Phong?" Nhìn ra cửa xe thấy không có ai, Phong đến đứng ngay chỗ của xạ thủ đại liên rồi nhìn qua vòng tiềm vọng kính:

- Tui muốn chỉ cho Đông Phương những người này...

Tôi đứng sát cạnh Phong và nhìn vào tiềm vọng kính. Phong chỉ vào một căn nhà ở chỗ xe mang số 42 đang đậu và nói trong nhà đó có một người bị cụt một chân, và người đó là Bí Thư Chi Bộ gì đó, tôi nhớ ra ngay người đàn ông bị mất một chân mà tôi đã nhiều lần gặp và nói chuyện vui vẻ trước đây! Rồi Phong lại chỉ một căn nhà của một ông cụ khoảng 75 tuổi và nói ông già đó là Huyện ủy, tôi nhớ ra ngay ông cụ mà có lần tôi đã uống rượu để với ông trong căn nhà đó... Rồi lần lượt Phong chỉ cho tôi tất cả là năm Việt Cộng như thế !

Tôi liền gọi máy bảo anh em vào lục soát những nhà mà Phong vừa chỉ, thì y như rằng, trong bồ lúa nhà nào cũng có dấu một khẩu súng . Suốt ngày hôm đó, Phong đã ngồi bên trong xe tôi, không ra ngoài. Và ngoài tôi ra, không ai biết chuyện đó cả!

Vài tháng sau, khi bàn giao đơn vị cho Nghệ Thành Thân, tôi có "bàn giao" mọi việc về Phong cho Thân với lời gửi gắm chân tình và cũng cho Phong biết rõ việc đó. Khoảng 3 tháng sau, khi tôi đang hoạt động ở vùng Cái Cối thuộc quận Hồng Ngự, thì Thân từ Kiến Văn gọi báo cho tôi biết Phong vừa bị tử trận tại đó

Chú Thắng

Ngay sau ngày 30/4/1975 tôi được biết trong đơn vị tôi có 12 người là Việt Cộng được gài vào làm nội tuyến, trong số đó có những người tôi vô cùng quý mến!

Nhưng đặc biệt nhất là hai anh em ruột Thành và Thắng.

Riêng chú Thắng vì thấy chú lớn tuổi và đông con (4 đứa con), tính tình chú lại rất hiền lành nên tôi đã để chú đi trên chiếc xe M.113 mà tôi dùng làm "xe nhà ngủ" để chú được an toàn và lo giúp tôi việc cõm nước khi đi hành quân. Một thời gian sau tôi đưa chú về làm việc tại hậu cứ giúp trông coi chỗ ở của tôi trong doanh trại. Rồi khi vợ tôi sinh đứa con gái duy nhất, chúng tôi mượn căn nhà ở ngoài, tôi cũng đã đưa chú ra đó phụ giúp. Và từ đó cho đến khi con gái tôi 4 tuổi thì chú vừa là quản gia, vừa chăm sóc con tôi!

Những người đã gài chú vào đơn vị tôi không ai khác hơn là anh em ruột và chú bác của chú đang giữ những chức vụ cao trong Mặt Trận Giải Phóng, và lệnh của họ giao cho chú là ám sát tôi!

Đến khi thấy quá lâu mà chú Thắng vẫn không hoàn thành được nhiệm vụ, thì lệnh cuối cùng họ buộc chú phải làm là, khi nào đơn vị về hậu cứ, nghĩa là tôi sẽ ngủ chung với vợ con tôi trong doanh trại, thì chú phải dùng lựu đạn ném vào giường ngủ khi chúng tôi đang ngủ, vì chú cũng cùng ở trong nhà. Đó là cách dễ nhất để ám sát tôi!

Chú Thắng đã không nỡ lòng mà làm chuyện đó!

Hậu quả là sau ngày 30/4/1975 chú đã chịu những sự dày dọ có thể nói là còn khổ hơn những người bị đi Cải Tạo nữa!

Đến khi chú được họ cho trở lại đời sống bình thường thì chú đã tìm đến thăm vợ con tôi. Rồi từ đó, hai anh em chú thỉnh thoảng ghé nhà vợ tôi để treo vào cửa con gà, con vịt... với mảnh giấy ghi là của 2 chú gửi cho. Bao nhiêu năm như thế cho đến ngày tôi về!

Khi được tin tôi trở về sau 11 năm Cải Tạo, không biết chú Thắng xem bói ở đâu mà chú đến gặp vợ tôi và nói rằng "Thầy bói nói nếu tôi không nuôi một đứa con nuôi, thì tôi sẽ lại bị lâm vào cảnh lao hình còn nặng hơn là thời gian trước đó nữa!", và chú muốn tặng cho tôi một đứa con gái của chú để làm con nuôi! Chúng tôi bảo chú đừng lo vì chúng tôi đã có một đứa con nuôi từ lâu rồi (đó là Hiếu). Sau đó không biết chú đi nói chuyện đó thế nào với chú Tường nguyên là tài xế xe Jeep của tôi, chú Tường cũng đến đề nghị tặng cho tôi đứa con gái của chú để làm con nuôi với mong muốn tôi được tai qua nạn khỏi...

Còn có những người làm nội tuyến khác nữa cũng đã dành cho tôi tấm lòng như thế, chứ không phải chỉ riêng chú Thắng mà thôi!

Hồi tưởng lại những tháng năm dài kề vai sát cánh bên nhau đi trong lửa đạn, lăn lóc gió sương... Tôi xin cảm ơn người, cảm ơn đời đã cho tôi có được những nghĩa tình thân thương chân thật...

Nhắc lại câu chuyện này, tôi muốn hỏi người Cộng Sản rằng, khi ông Hồ tuyên bố "Sẵn sàng đốt cháy cả dãy Trường Sơn", "Sẵn sàng chết đến người Việt cuối cùng"; khi Lê Duẩn nói rằng "Ta đánh là đánh cho Liên Xô, cho Trung Quốc, cho các nước XHCN anh em"; khi Trường Chinh nhấn nhủ "Đảng Cộng Sản cướp chính quyền bằng bạo lực thì Đảng Cộng Sản sẽ giữ chính quyền bằng bạo lực !"... thì các anh nghĩ gì?

Tại sao các anh chủ trương giết chóc mà ngay cả những người theo các anh cũng không muốn làm những chuyện vô nhân tàn ác đó?

Một sự nghiệp được xây đắp bằng xương máu của đàn bà trẻ thơ, bằng nỗi khổ đau của con người... Thì cái sự nghiệp đó có đáng được gọi là Sự Nghiệp Giải Phóng hay không?

Lòng căm thù có thể làm cho các anh sống và chiến thắng, nhưng tại sao lại căm thù? Người Việt Nam Cộng Hoà đã làm gì nên tội đối với dân tộc và đất nước này mà các anh căm thù họ?

Các anh dựng đứng rằng Việt Nam Cộng Hoà là tay sai, là bán nước... VNCH làm tay sai cho ai, bán nước cho ai, ai mua, mua cái gì của Việt Nam?

Các anh rêu rao rằng Mỹ là "Thực Dân Kiểu Mới"... trong khi Mỹ và Thế Giới Tự Do chỉ đến VN để giúp VNCH bảo vệ Miền Nam Tự Do, ngăn chặn ý đồ Bành Trướng của Tàu, nhuộm đỏ thế giới của Cộng Sản mà các anh tự nhận làm mũi xung kích, làm con chó giữ nhà gác ngõ cho Tàu để chống lại Thế Giới Tự Do... Biến con dân Việt thành những con vật hy sinh cho những chủ thuyết ngoại lai!

VNCH nhận viện trợ của Mỹ và Thế Giới Tự Do để xây dựng lại đất nước, để chống lại sự xâm lược của các anh, thì đó là tay sai, là bán nước... Còn bây giờ các anh cũng ngửa tay nhận viện trợ của Mỹ và Thế Giới Tự Do thì đó lại là "quan hệ song phương, đôi bên cùng có lợi!!!"

Miệng lưỡi gì mà kinh khủng thế?

Chia đôi đất nước thì chính các anh và Pháp chia đôi (Các anh thấy đó, khi Pháp trao trả Độc Lập cho 3 nước Đông Dương Việt-Miên-Lào thì 2 Vương Quốc Miên và Lào nhờ họ không có Đảng Cộng Sản mà quê hương của họ được hoàn toàn Thống Nhất, chỉ có Việt Nam bị chia đôi vì có các anh!)

Đất nước tan hoang cũng chính vì những hành vi khủng bố hàng ngày hàng đêm của các anh trên khắp Miền Nam...

Lòng người ly tán cũng chính vì các anh vác súng đạn Nga Tàu vào Nam tàn sát đồng bào... Nếu Cộng Sản các anh không làm những chuyện đó từ năm 1954, thì mãi đến năm 1965 Mỹ và Thế Giới Tự Do đến Việt Nam để làm gì, để đánh ai?

Hãy nói đi, người Việt Nam Cộng Hòa chúng tôi có tội tình gì mà phải để cho các anh chiếm đoạt Miền Nam mới được các anh cho hưởng thanh bình, còn nếu không để cho các anh chiếm đoạt thì còn phải chịu tang tóc đau thương như ông Hồ nói "Sẵn sàng chết đến người Việt cuối cùng"?

Nên nhớ rằng, Bắc Triều Tiên và Nam Hàn bây giờ hoàn toàn không khác gì 2 miền Nam-Bắc Việt Nam ngày đó cả.

KB Điền Đông Phương

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnUMBb-8EE8wZXDRokyo4qnrnchJ3uDMhdpPAKnzoEKfw%40mail.gmail.com>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11300 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC